ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Ρολάνδος.

Ἕνας ὑπηρέτης παρουσιάσθηκε κ' ἀφοῦ ἐποκλίθηκε εἶπε :

— Ὁ κ. Ροβέρτος Κὲρ μὲ στέλλει νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἂν ἠμπορεῖτε νὰ τὸν δεχθῆτε ἀμέσως σὲ ἀκρόασι.

Ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς συνοφρυώθη καὶ ἡ φυσιογνωμία του κάθε ἄλλο παρὰ εὐχαρίστησι ἐφανέρωσε. Τοῦ ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ δώσῃ ἀρνητικὴ ἀπάντησι. Γ' αὐτὸ ἀποκρίθηκε μὲ ψυχρότητα :

— Ὁ κύριος ἱππότης ἂς εὐαρεστηθῆ νὰ ἔλθῃ. Θὰ τὸν δεχθῶ.

Ὁ ὑπηρέτης ἔφυγε.

— Δὲν σὲ χρειάζομαι πειά, μικρέ μου, εἶπε ὁ Ρολάνδος γυρίζοντας πρὸς τὸν Ἄμαδι.

— Κύριε διοικητά, δῶστε μου πίσω τοὺς στίχους. σᾶς παρακαλῶ, ἐπανέλαβε ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος μὲ ὕφος ἱκετευτικό.

— Ὁρίστε, λάβε τοὺς στίχους σου. Ἄλλη φορὰ ὅμως νὰ προσέχῃς καλύτερα τοὺς λογαριασμούς σου καὶ νὰ πάρουν αὐτὰ τὰ ἀστεῖα, γιατὶ θὰ τὰ χαλάσουμε καὶ νὰ μὴ σοῦ κακοφανῆ...

— Ὦ, ποτὲ πειὰ δὲν θἄμαι τόσο ξεχασμένος. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, κύριε διοικητά... Κι' ὁ Ἄμαδις ἁρπάζοντας ἀπ' τὰ χέρια τοῦ λοχαγοῦ τὸ χαρτὶ μὲ τοὺς στίχους, ἐρρίθηκε μὲ μᾶς ἔξω.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ γραμματεὺς τοῦ μακαρίτου Κοντοσταύλου, ὁ Ροβέρτος Κὲρ, προχώρεῦσε πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ διοικητοῦ τοῦ φρουρίου.

Ὁ πρώην γραμματεὺς τοῦ Μοντμοραγοῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ γηράζῃ πειά, μολονότι περιποιόταν τὸν ἑαυτό του καὶ ντυνόταν μ' ἐξαιρετικὴ κομψότητα, ὥστε νὰ κρύβῃ τὴν πραγματικὴ του ἡλικία.

Μπαίνοντας στὸ δωμάτιο, ἐπλησίασε τὸ Ρολάνδο καὶ τοῦ φώναξε χαμογελῶντας :

— Πάντα ὁ ἴδιος, κύριε διοικητά... Δὲν λέτε νὰ γερόσετε ποτέ... Ὅλο ὑγεία καὶ παλληκαριά εἶστε...

— Κύριε ἱππότα, ἀπάντησε μὲ ὑπερηφάνεια ὁ λοχαγός, πρέπει νὰ ξέρετε πὼς οἱ Φερουλλιάκ δὲν τὸ ρίχνουν ποτὲ κάτω ὅσο ζοῦν. Ὅταν ἀρρωστήσῃ ἕνας ἀπ' τὴ γενιά μας, εἶνε σίγουρο πὼς θὰ πεθάνῃ. Μὰ ἀρρωσταίνουμε μιὰ καὶ μόνη φορά, ὅταν πρόκειται νὰ τὰ τινάξουμε !... Ἄς εἶνε ὅμως... Πέστε μου σε τί ὀφείλεται ἡ σημερινὴ ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψις σας :

— Δὲν τὸ μαντεύετε, κ. διφκητά ;

— Ποτὲ μου δὲν ἀσχολήθηκα μὲ μαντεῖες κ' οὔτε κ' ἔχω σκοπὸ ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα νὰ κουράσω τὸ μυαλό μου μὲ τὴ λύσι αἰνιγμάτων.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς κάθε φορὰ ποὺ ἀπευθυνόταν πρὸς τὸ γραμματέα τοῦ Κοντοσταύλου, τοῦ μιλοῦσε μ' ἕνα ὕφος ἀδιάφορο καὶ κάπως εἰρωνικό. Ὁ Ροβέρτος ὅμως, ὁ ὁποῖος δειχνόταν τόσο λίγο ὑπομονητικὸς στὸν ἄλλο κόσμο, δὲν τὸν παρεξηγοῦσε ποτέ, γιὰ λόγους ἀγνώστους. Γ' αὐτὸ λοιπὸν καὶ τώρα χαμογέλασε ἐλαφρά, πῆρε ἕνα κάθισμα ποὺ δὲν ἐφαινόταν διατεθειμένος ὁ διοικητὴς νὰ τοῦ προσφέρῃ, καὶ καθίζοντας ἐξακολούθησε :

— Θὰ σᾶς ἐξηγηθῶ ἀμέσως... Ξέρετε, ἀγαπητέ μου διοικητά, ὅτι αὔριο παντρεύομαι τὴ δεσποινίδα Λευκὴ Βάζα :

— Ναί, ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτὸ καὶ ἡ εἴδησις, τὸ ὁμολογῶ, μὲ κατέπληξε λίγο.

— Τὸ συνοικέσιο αὐτὸ ὀφείλεται στὸν δοῦκα Λαμβίλ, ὁ ὁποῖος μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐκπληρώνει ἕνα χρέος στὸν πιστὸ ὑπηρέτη τοῦ πατέρα του. Γιατὶ φυσικὰ ἡ ὑπηρεσίες μου εἶνε ἐκεῖνες ποὺ μοῦ παρέχουν τὴν ὑπέρτατη τιμὴ ν' ἀντικαταστήσω κοντὰ στὴν ὀρφανὴ δεσποινίδα Βάζα τὴν οἰκογένειά της.

Ὁ Ρολάνδος ἀκούοντας τὰ τελευταῖα λόγια, ἔκαμε ἕναν ἄσχημο μορφασμό, ποὺ δὲν προσέχθηκε καθόλου νὰ τὸν ἀποκρύψῃ.

— Ἀγαπητέ μου διοικητά, εἶπε μὲ περισσότερη σοβαρότητα ὁ Ροβέρτος, αὐτὴ τὴ στιγμὴ διαβάζω καθαρὰ μέσα στὴν ψυχή σας. Καταλαβαίνω καλὰ πὼς εἶστε προκατειλημμένος ἐναντίον μου κ' αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ ὑπερβολικά. Θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ σᾶς ἀλλάξω τὴ γνώμη...

— Οὔ! μουρμούρισε ὁ Ρολάνδος. Αὐτὸ θἄταν πολὺ δύσκολο...

— Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ

— Καὶ ποιὰ θἄναι ἡ ὠφέλεια ;

— Νὰ σᾶς διαφοτίσω.

— Μήπως σᾶς ἐνδιαφέρει ἡ γνώμη μου ;

— Ξέρω πὼς εἶστε ἕνας τίμιος ἄντρας, ἴσως ὁ τιμιώτερος ἀπ' ὅσους γνώρισα στὴ ζωή μου. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν κατώρθωσα ποτέ, μὲ μεγάλη μου λύπη, νὰ ἀποχτήσω τὴ φιλία σας, θέλω τοὐλάχιστον νὰ κερδίσω τὴν ἐκτίμησί σας.

Ὑπῆρχε τόση εἰλικρίνεια στὴ φωνὴ καὶ τὸ βλέμμα τοῦ Ροβέρτου ἐνῶ τὰ ἔλεγε αὐτά, ὥστε ὁ λοχαγὸς ἀσθάνθηκε τὴ διάθεσι νὰ τὸν ἀκούσῃ προσεχτικά, χωρὶς ὥστόσο ν' ἀποβάλῃ τὴν δυσπιστία γιὰ τὸ Ροβέρτο.

— Σᾶς βεβαιώνω ὅτι δὲν θὰ χάμω κατάχρησι τῆς ὑπομονῆς σας, ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνατρέξω λιγάκι στὸ παρελθόν, ἐξακολούθησε ὁ πρώην γραμματεὺς τοῦ Κοντοσταύλου.

— Ὡς τὸ ἔτος 1552, δὲν εἶν' ἔτσι ; ρώτησε ὁ Ρολάνδος κεττάζοντας κατάματα τὸ συνομιλητή του.

Ἀλλ' ἡ τρομερὴ αὐτὴ ἠμερομηνία δὲν ἐφάνηκε νἄκαμε στὸ Ροβέρτο τὴν ἐντύπωσι ποὺ περίμενε ὁ Φερουλλιάκ.

— Ναί, στὰ 1552, ἔχετε δίκιο, ἀπάντησε στὸ Ρολάνδο μὲ ὕφος ἀτάραχο, διατηρῶντας πάντα τὸ χαμόγελό του. Ἐκείνη τὴ χρονιά ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἐδολοφονήθη ὁ μαρκήσιος Βάζας...

— Τὸν Ὀκτώβριο μῆνα, συνεπλήρωσε ὁ Ρολάνδος.

— Μιὰ μέρα πολὺ βροχερὴ κ' ἀνταριασμένη. Τὸ θυμοῦμαι καλὰ αὐτό, γιατὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχα πάει σὲ κάποιο χωριό, κατὰ διαταγὴν τοῦ προϊσταμένου μου καὶ δυσκολεύθηκα πολὺ νὰ γυρίσω λόγῳ τῆς ἀγριᾶς ὁμίχλης. Μόλις τὴν ἐπαύρω ἔμαθα τὸ ἔγκλημα.

Ὁ Ρολάνδος σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε :

— Ὅλα αὐτὰ καλὰ καὶ ἅγια. Δὲν μπορεῖτε ὅμως νὰ μὲ πείσετε πὼς ὁ κόμης Κανδὰλ δὲν ἦταν ἀθῶος. Τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό.

Δὲν ξέρω τίποτε κ' οὔτε τὸ πιστεύω αὐτό, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος. Οἱ δικασταὶ δὲν ὑποπίπτουν σὲ πλάνες, ὅταν μάλιστα ἔχουν μπροστά τους ὁλοφάνερες ἀποδεῖξεις. Μὲ λίγα λόγια, ὅλος ὁ κόσμος, στὴν ἐποχὴ τῆς δίκης, ἦταν βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ κόμητος.

— Ὅλος ὁ κόσμος. Ὄχι ὅμως ἐγὼ καὶ ὁ Ἀμβρόσιος Παρέ, φώναξε ὁ Φερουλλιάκ.

— Ἂν εἴχατε πεποίθησι στὴν ἀθωότητα τοῦ κατηγορουμένου, ἔπρεπε νὰ καταθέσετε ὑπὲρ αὐτοῦ, εἶπε ὁ Ροβέρτος.

— Δὲν θἄβγαινε τίποτε ἀπ' αὐτό. Ἡ μαρτυρία μας δὲν θἄφερνε κανένα ἀποτέλεσμα, γιατὶ δὲν θὰ στηριζόταν παρὰ μόνο στὴν ἀτομική μας γνώμη.

— Ὅπως καὶ νάναι, ἐξακολούθησε ζωηρὰ ὁ Ροβέρτος, ἐγὼ ὅμως ἐντελῶς ξένος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Τὰ γεγονότα ποὺ θὰ σᾶς ἀναφέρω τώρα συνέβησαν ὕστερα ἀπὸ ὁλόκληρα χρόνια, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀνεκάλυψα ὅτι ὁ κόμης Κανδὰλ χρυβόταν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο Διονύσιος Γενναῖος καὶ ἀνήγγειλα στὸν Κοντόσταυλο τὴν ἀνάστασι τοῦ κρεμασμένου...

— Καὶ τί μῖσος εἴχες ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ δυστυχισμένου γιὰ νὰ τὸ κάμῃς αὐτό ;

— Κανένα.

— Τότε γιατὶ τὸν κατήγγειλες ;

— Δὲν τὸν κατήγγειλα, ἀλλὰ μετέδωσα ἁπλῶς τὴν ἀλλόκοτη εἴδησι στὸν κύριό μου.

— Ἐν τούτοις ἐρωτεύθηκες τὴ γυναίκα τοῦ κόμητος.

— Ὅλοι οἱ νέοι πέφτουν σὲ τέτοια παραπτώματα, ποὺ δικαιολογοῦνται ἀπὸ τὴν ἡλικία τους. Μολαταῦτα τῆς ἐφέρθηκα πάντα ὅπως ἔπρεπε, κ' ὅταν παντρεύτηκε, πῆρα τὴν ἀτόφασί μου καὶ ἀπεχώρησα.

Ἄς ἐπανέλθουμε ὅμως στὸ θέμα μας. Μόλις ἀνήγγειλα τὸ ἀπίστευτο γεγονὸς τῆς νεκραναστάσεως τοῦ Κανδὰλ στὸν Κοντόσταυλο, τὸν εἶδα ν' ἀλλάζῃ ἀμέσως ἔκφρασι καὶ κατάλαβα ὅτι εἶχε σοβαροὺς λόγους ν' ἀντιπαθῆ τρομερὰ τὸν κόμητα. Σὲ λίγο μοῦ εἶπε : « — Νὰ τὸν πιάσης μὲ κάθε θυσία καὶ ἀφοῦ προκαλεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴ δικαιοσύνη, νὰ τοῦ ἐπιβάλῃς γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν ἴδια ποινή. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσης κ' ἐσὺ νὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο τοῦ μαρκησίου Βάζα, τοῦ ὁποίου τὴν ὀρφανὴ κόρη ἀνέλαβα ὑπὸ τὴν προστασία μου. Ἀναλαμβάνω δὲ ἀπέναντί σου τὴν ὑποχρέωσι νὰ σὲ κάμω εὐπατρίδη καὶ πλούσιο !

— Ἔπρεπε ν' ἀρνηθῆς ! φώναξε ὁ Ρολάνδος.

(Ἀκολουθεῖ).
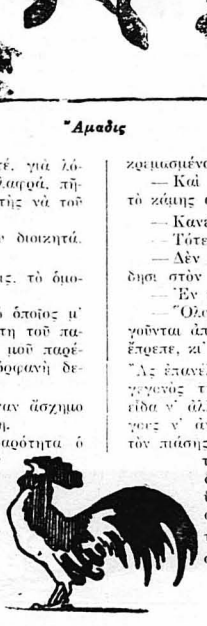
Ἄμαδις